

[Ole Bjørn Kraft.]

til Udvalg, men dette Udvalg har ikke holdt eet Møde, fordi det ikke passede Regeringen, at denne Sag kom videre.

Lad mig dernæst nævne det Lovforslag om Presselovgivningen, som blev forelagt af Retsstatspartiet, som fik en interesse første Behandling, hvor mange Medlemmer af forskellige Partier erklærede, at de var enige med Retsstatspartiet; her var et Spørgsmaal, som det var af Interesse for hele den moderne Udvikling at faa taget op. Der blev valgt Udvalgsmedlemmer, men Udvalget har ikke været indkaldt til eet Møde, fordi det ikke passede den høje Herre, der af Regeringspartiet var valgt til Formand; i maanedsvi har Lovforslaget ligget, og der har ingen Drøftelse fundet Sted.

Ja, naar man har Magten, glæder man sig og fryder sig, man sidder bred i Sædet, man ler og smiler, naar de, man regerer over, tillader sig at opponere. Men al Magt, høje Herrer af de demokratiske Partier, har sin Tid, og De skulde i højere Grad være optaget af at forvalte Deres Magt med Skaansomhed og Rimelighed og Retsind i Stedet for at udnytte den paa en Maade, som i det lange Løb vil vække Modstand fra alle Sider. Retfærd og Rime- lighed har nu fra ældgammel Tid været Retningslinier for meget af det, der greb og bevægede nordiske Folks Sind dybest.

Lad mig i denne Forbindelse nævne en Sag, der allerede har været nævnt fra forskellig Side i Dag, at der findes ingen Plan for Arbejdet her i Tinget. Der har været nævnt, hvordan vi har været indkaldt til Møde Mandag og holdt et 20 Minutters Møde og Tirsdag en Times Møde, og saa pludselig en Dag vælter alt Arbejdet ned over Tingets Hoved. Tinget ved ikke, hvordan dets Arbejde er lagt til Rette. Ogsaa her er Tinget i højere Grad end nødvendigt og rimeligt bundet af Regeringens Ønske.

Tinget synes at have glemt, at det i sin Helhed ogsaa fra Regeringspartiernes Side skal føle sig som en vis Mod sætning til Regeringen. Der skal være et Sammenspil, Samarbejde og Støtte, det er klart, men Tinget i sig selv er en Enhed, det har en bestemt Funktion at udøve, som det ikke kan give til Pris for Regeringens Lyst og Villie. Som det er nu, er Tingets Arbejdsplan, Gangen i Arbejdet, hjælpeløst i Formandens Haand, og Formanden er paa sin Vis hjælpeløst prisgivet til, hvad Regeringen ønsker.

Lad mig sige, denne Form for Arbejde umuliggør det for mange dygtige Mænd, som

vi gerne maatte se i denne Kreds, indenfor Erhvervslivets Ledere, indenfor Landbrug, Haandværk og hvad det kan være, at tage Sæde her, fordi de ikke kan regne med at have deres Tid til Disposition, naar det er nødvendigt. Hidtil har man kunnet regne med, at Lørdag og Mandag kunde man have fri til sit private Erhverv. Man kan aldrig regne sikkert med det mere, og Følgen er, at Mænd, hvis Medarbejderskab vi alle vilde sætte Pris paa, gennem denne Planløshed, denne Mangel paa Udformning af en virkelig Arbejdsplan for Folketinget, bliver forhindret i at indtage deres Sæde i denne Sal.

Lad mig slutte med at sige, at dette Forslag derfor efter min Mening gaar i modsat Retning af, hvad man kunde ønske. Det svækker paa afgørende Vis Folketingets Stilling som Kontrolorgan, det undlader paa afgørende Vis at gennemføre Reformer, som er en Nødvendighed, og som Folketinget selv maatte være ivrigt for at faa gennemført; men det er et typisk Udtryk for den degenererede Form, som dansk Parlamentarisme efterhaanden har antaget, et typisk Udtryk for den Situation, som vi saa udfolde sig her i Gaar, som vil have til Resultat at afløse Folkestyrets Flertalsmagt med et selvbestaltet Faamandsvælde.

Formanden: Maa jeg have Lov til i Anledning af den ærede sidste Talers Bemærkninger om Arbejdet i Udvalget angaaende det konservative Folkepartis Forslag vedrørende Opsigelse af Handelsaftaler at oplyse, at det ikke er fuldstændig rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at der intet Møde har været afholdt i dette Udvalg. Jeg er Formand i dette Udvalg, og der er afholdt Møder, og der er stillet af Forslagsstillerne selv en Række Forespørgsler, der ønskes besvaret af Ministeriet, Forespørgsler, om hvilke man selv erkendte, at det vilde volde Vanskeligheder at faa dem besvaret. Svarene foreligger endnu ikke, og derfor er der ikke indkaldt til nogen fornyet Drøftelse i Udvalget.

Jensen (Broby): Jeg skal ikke forsøge at komme op i den Tone, som den ærede sidste Taler var oppe i. . . . (*Kristen Amby:* Det kan De heller ikke). Ja, det kan der jo diskuteres om. Naar en Præst siger det, maa man vel tro, det er rigtigt, men nu om Stunder er det for øvrigt saaledes med Præster, at man kan ikke tro paa alt, hvad de siger, men jeg vil heller ikke forsøge paa at komme op i denne Tone, ærede Medlem.

Jeg vil kun i al Stilfærdighed gøre nogle Bemærkninger om det Forslag, som